

[Erik Eriksen.]

ligere fremhævet, at samarbejdet imellem venstre og konservative i enhver henseende har været godt, loyalt og frugtbringende. De to partier tæller i mandater nogenlunde det samme som socialdemokraterne og danner således et naturligt alternativ til socialdemokratiet. Jeg er aldeles overbevist om, at i den kommende tid vil befolkningens øjne yderligere blive åbne for, at der er en anden og naturligere mulighed end den socialdemokratiske, for at tale med en også her i tinget meget kendt politisk kronikør.

Det er ingen lykkelig udvikling, hvis de ikke-socialistiske partier slider hinanden op indbyrdes. Det var jo det, man så bl. a. i Norge. De liberale partier må se det som en fælles opgave gennem samarbejde og gensidig hensyntagen at prøve på at komme til at forme fremtidens gerning her i det høje folketing. Kan eller vil de ikke det, betyder det en kontant foræring til socialdemokratiet, og derfor vil jeg gerne have sagt, at jeg mener virkelig, der i dette samarbejde er brug for alle gode kræfter.

Jeg kom til at nævne Norge. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) mente, at det vidnede om en begrænset taktfølelse hos mig, at jeg i min radiotale havde kritiseret det norske arbejderpartis politik. Nu må jeg erkende, at jeg ikke mener at være i den situation, at jeg skal til at lære takt af det ærede medlem, men det kan jeg vel lade ligge. Det ærede medlem sagde, at norske vælgere havde jo gjort mine ord til skamme. Ja, det er netop det, jeg peger på, og jeg kan sige: desværre! Hvad er forholdet? Forholdet er dette, at den norske befolkning har svært ved at se en anden mulighed end den socialdemokratiske regering — har svært ved at se det på grund af splittelsen indenfor de ikke-socialistiske partier. Således var det jo herhjemme i det, vi kalder Staunings tid, og det er virkelig det, jeg mener de liberale kræfter her i landet skulle lære af.

Må jeg videre minde om, når vi nu er ved omtalen af regeringsdannelsen, at jeg måske har en væsentlig andel i, at den venstre-konservative regering blev dannet i efteråret 1950. Den blev dannet, fordi vi netop erkendte samarbejdets nødvendighed. Med den styrke, socialdemokratiet har her

i salen, ville det blive legende let for det, om vi andre faldt tilbage til gamle tiders manglende realpolitiske syn.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg forøvrigt altid har haft indtryk af, at det radikale parti ikke først og fremmest hæfter sig ved rammerne, men ved indholdet af en politik, og indholdet i de forløbne tre år har jo ikke voldt vanskeligheder. Hvorfor så netop nu hæfte sig ved formerne og ikke ved indholdet? Det må retfærdigvis siges og understreges, at der er ikke noget, som tyder på, at det konservative folkeparti skulle være imod en fortsættelse og en udbygning af det samarbejde, vi i fællesskab har udført og fået almindelig anerkendelse for.

Jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger for at undgå enhver misforståelse. Ved siden af, at de kan tages som en reddegørelse for mit syn, vil jeg gerne, om de fra min side må blive opfattet som en klar erkendelse af nødvendigheden af samarbejdet mellem de liberale grupper her i tinget. Der er meget, som kan have skilt i fortiden, og der er meget, som kan skille i dag, men alligevel henstiller jeg, at vi også tænker på fremtiden.

Nu har vi altså fået den socialdemokratiske regering. Vi har ikke fået den som et logisk resultat af vælgernes afgørelse, men vi har altså fået den, fordi visse dele af de liberale grupper her i tinget har flyttet deres politiske placering, ganske som tilfældet var i 1947 og også i 1950.

Den nye regerings sammensætning skal jeg ikke sige mange ord om. Erhvervslivet havde vel nok gerne set flere aktive erhvervsdrivende på ministerbænkene, for det er nu engang sådan, at den, der har skoen på, ved bedst, hvor den trykker. Men iøvrigt må det jo gælde, at ministrene skal dømmes på deres gerninger — måske også af mangel på gerninger, hvad ved jeg. Nogen skuffelse er der vel nok også på ministerbænkene. Den højtærede minister for offentlige arbejder fik jo ikke det landbrugsministerium, som han holder så meget af, og grunden er vel den enkle, at han er kommet for skade med sin mund og sine meninger. Hr. Jens Otto Krag er blevet minister uden portefuille med særligt henblik på samordning af den økonomiske politik. Jeg kan jo ikke vide, om den højtærede statsminister med dette har villet markere en forfrem-